

Narodna in univerzitetna knjižnica
v Ljubljani

77235

M.

Rako ti je ime?

ali

Vzorno življenje

naših sv. priprošnjikov
v nebesih ♦♦

Za mladino.

XI. Sv. Stanislav Kostka.

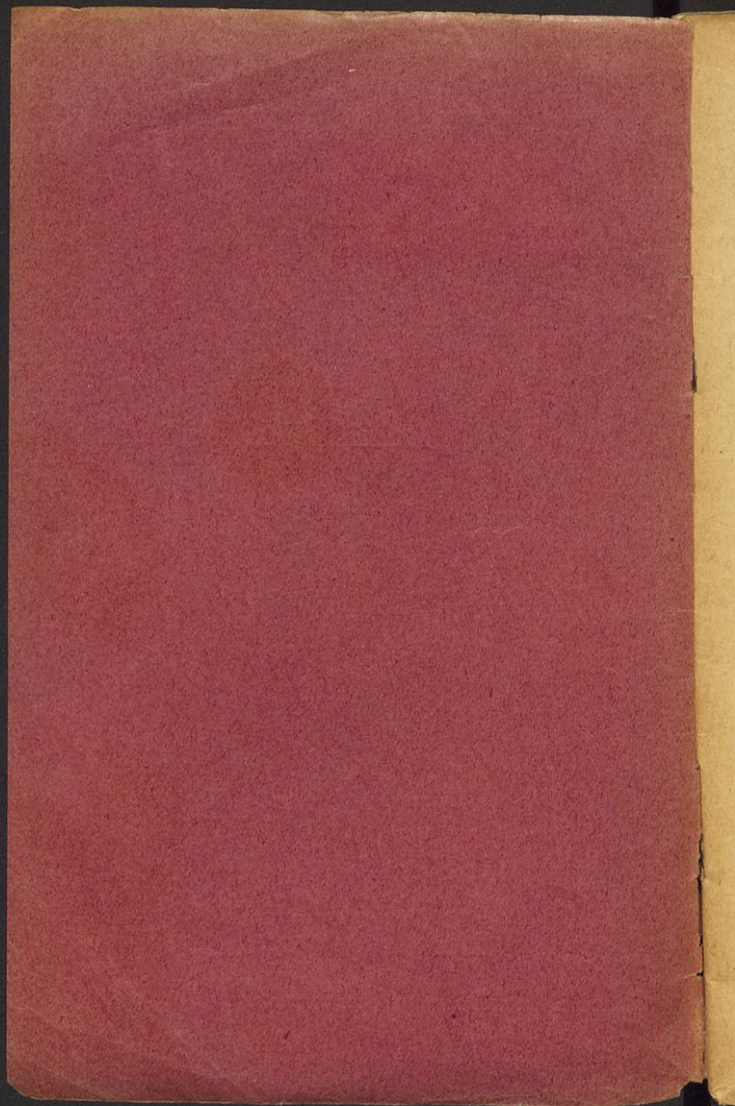
Spisala S. E.

V LJUBLJANI, 1906.

Založilo „Katoliško društvo detoljubov“.

Tiskalo „Kat. tisk. društvo“ v Postojni
proj. R. Šeber.

Kako ti je ime?

ali

Uzorno življenje
naših sv. priprošnjikov v nebesih.

Za mladino.

Xl. Sv. Stanislav Kostka.

Spisala S. S.

V Ljubljani — 1906.

Založilo „Katol. društvo detoljubov“.

Tisk „Katol. tisk. društva“ v Postojni,

+ 77235

77235

F2C 2066/1952

Sv. Stanislav Kostka.

Uvod.

Ko zaveje pomladni dih po zemlji, vzklije iz tal tisoč in tisoč cvetic. Radi imamo te zgodne cvetke, da, tako radi, da si skoro vsako posebej ogledamo, vsako posebej občudujemo. Čez mesec dni pa, ko je livada širom s cvetjem pokrita, postanemo nekako bolj mrzli za lepo cvetje; preveč je teh ljubkih očesec, da bi se v vsako posebej zatopili. — Ko pa odpre snegobela lilija svoj pestri cvet, pristopimo nehote k nji in zremo s tihim spoštovanjem v odprto časo. Čim delj jo ogledujemo, tem bolj nam ugaja. Vse drugo nas ne mika, le bela lilija ima nekaj tako lepega, tako vabljivega na sebi, da se ji moramo bližati. Dolgo jo gledamo, a dotakniti se je ne upamo. Zakaj pač to? Zato,

ker je lilija, ker je bela, ker je čista, ker je deviško lepa.

V istem tihem spoštovanju, ki nas navdaja ob beli liliji, vzdrhti naše srce v bližini angelsko-čiste duše, duše, ki v njo zlobna sila še ni začrtala ne ene nesvete poteze, ne enega madeža. Taka duša, čista in lepa kot bela lilija, je bil sv. Stanislav Kostka. Dolgo je že, kar je vzknila ta lilija iz zemskih tal, kratko je cvetela tukaj, pa njen divni cvet še vedno dehti, še vedno pošilja blagodejno svojo vonjavo iz rajskega vrta v zemski dol med nežno mladino. Da, ta lilija je za mladino, vzknila je zato, da se mladina nagleda njene lepote, da ob njenem blestečem cvetu vzklije še mnogo, mnogo lilij.

Ljuba mladina, ki tako rada gledaš cvetice, oglej si to lilijo, katere izvanredna lepota pomalem odseva iz teh skromnih vrstic. A to bi bilo pač premalo, če bi ti, dragi čitatelj, samo gledal ta nežni cvet, samo se divil njegovi lepoti — ne, stori več. V tej knjižici bo označeno, kje in kako se je razvijala ta lilija, kaj je vplivalo nanjo, da je tako lepo uspevala, kako je bila zavarovana. Vse to si zapomni in skrbi prav tako za svojo lilijo, za svojo nedolžnost. Kaj, če bi tudi ti bil taka lilija kot je bil sv. Stanislav? Kako vesel bi te bil Jezus, ki je ženin čistih duš, kako zelo bi te ljubila tvoja mati Marija!

I. Lilija vzklije.

Rojstvo sv. Stanislava in njegova detinska leta.

Predno obsadi vrtnar svoj vrt s cvetlicami, premisli dobro, kateri prostorček bo za to ali ono cvetlico. Za eno odloči košček zemlje, ki ga pogosto poljubljajo solnčni žarki, drugo vsadi v hladno senco; eni pognoji bolj, drugi manj, nekatere cvetice nasadi gosteje, druge bolj redko. Za vsako ima pazno oko, za vsako posebej skrbi; a najbolj skrbi za tiste cvetice, ki so mu najbolj ljube, kojih cvet najbolj razveseljuje njegovo oko. Tem svojim ljubljenkam odloči najlepši prostor, najboljšo zemljo, najugodnejšo lego.

Tudi božji vrtnar, nebeški Oče, ima med cvetkami, ki jih vsaja v zemski vrt, svoje ljubljenske — izvoljene duše. Tudi on skrbi, da vzklijejo te cvetke iz rodovitnih tal, da jim ničesar ne manjka, kar je potrebno, da se prav uspešno razvija nežno bitje. Taka izvoljena cvetka je naša lilija — sv. Stanislav Kostka.

Zagledal je luč sveta koncem oktobra 1550. leta v gradu Rostkow na Poljskem. Oče mu je bil Janez Kostka in mati Margareta Kostka, rojena Kryski. Rodbina Kostka se ni odlikovala le po svojem plemstvu in obsežnem premoženju, ampak tudi po svoji izvanredni zvestobi do sv. Matere, katoliške cerkve in rimske stolice. Rodbina Kryski,

ki nam je dala mater sv. Stanislava, je istotako že stoletja neomahljivo stala pod zastavo sv. cerkve. Iz nje je tudi izšel sv. Hiacint, ki ga Poljska slavi kot svojega deželnega patrona. Tako je Bog že stoletja pripravljal dobra, rodovitna tla, ki naj iz njih vzklije bela lilija.

Pa še drugače je Bog pokazal, da bo ta cvetka nekaj posebnega, nekaj izvanrednega, da bo res ljubljenska njegovega srca. Predno je Stanislav zagledal luč sveta, je zapazila njegova mati na prsih presveto ime Jezusovo, zapisano z žarečimi črkami in obdano z vencem zlatih žarkov. V svojem začudenju je razodela to prikazen svojemu dušnemu vodniku, ki ji je rekel, da bo njeno dete izvoljenec božji, in da naj posebno pazi nanj. Gotovo pa je hotel Bog s tem pokazati, da je izvolil sv. Stanislava za Jezusovo družbo, ki je bila pred kratkim ustanovljena.

Kmalu po rojstvu so nesli dete v župnijsko cerkev, da sprejme zakrament sv. krsta. Krstni boter mu je bil Andrej Radwanowski. Po končanem opravilu je položil pobožni boter malega Stanislava na stopnjice velikega oltarja pred tabernakelj in ga je daroval Jezusu v zakramentu ljubezni.

Komaj je vzknila lilija iz tal, že so jo obsijali milobni žarki presv. Srca. Dobro je del ta milobni nebeški soj nedolžnemu srcu, da, tako dobro, da

je Stanislav vse svoje življenje najrajši klečal pred tabernakeljem in se solnčil ob božjem Srcu.

Ljubi čitatelj! tudi takrat, ko so tebe prinesli k svetemu krstu, je prebival Jezus v tabernakelju. Tudi na te se je ozrl in iz globine njegovega presvetega srca je vzhitela goreča želja, da bi tudi ti ostal vse svoje življenje njegova last. Vprašaj se sedaj, ko to bereš: Ali se Jezus tudi sedaj še s tolikim veseljem name ozira kakor takrat, ko so me prvič prinesli pred tabernakelj? O, blagor ti, če si še nedolžen! O da bi ti bilo dano videti, s koliko ljubeznijo počiva božje oko na tebi, kako se veseli tvoje lilije. Ti pa, ki si bil tako nesrečen, da si že omadeževal belo lilijo, o tudi ti postaneš ljubljenec Jezusov, ako z resničnim kesanjem izmiješ svoje grehe.

Krepko in čvrsto je uspevala nežna lilija, mali Stanislav. Že za detinskih let je pokazal, da ga je Bog za nekaj višjega namenil. Starši so skrbno čuli nad svojim ljubljencem in so ga kar najbolje vzgojevali. Kmalu so opazili, da je obdarilo nebo njihovega otroka z izvanrednimi milostmi in da ima mali Stanislav posebnega vodnika v duhovnem življenju — sv. Duha. Pobožna mati, vesela tolikega odlikovanja, je na tihem občudovala nedolžnega otroka, ki je hitrih korakov stopal po poti popolnosti. Bil je pobožen, ljubkega in prijaznega obnašanja, pa vendar nič otročjega ni bilo

na njem. Koj, ko se je jel zavedati, je vzhitel njegov duh k Bogu. Stvarniku nebes in zemlje se je posvetil vsega, z dušo in s telesom. In ti, ki to bereš, ali si tudi ti že kdaj stopil pred svojega Boga in rekel: Tvoj sem, tebi se posvetim! Ako tega še nisi storil, stori sedaj, daruj se Bogu, boš videl, da te bo Bog še bolj z milostmi obisipal kakor doslej. Posveti Bogu svoje oči, svoja ušesa, svoja usta — telo in dušo, vse, vse naj služi Gospodu nebes in zemlje.

Da bi lilija vedela, kako lepa je, gotovo bi vzdrhtela, kadar se ji bliža roka oskrunjevalca, vzdrhtela bi in se tresla strahu, da izgubi svojo divno lepoto. Sv. Stanislav, poučen v šoli sv. Duha, pa je vedel, kako lepa, kako lilijsko čista je nedolžna duša, zato je vztrepetal, kakor hitro je zaslutil najmanjšo nevarnost za svojo nedolžnost. „Kadar smo sedeli pri kosilu,“ pripoveduje njegov brat Pavel, „in je bil kdo izmed povabljenih nekoliko preveč prost v govorjenju, je povzdignil moj ljubljani brat svoje oči proti nebu in je padel nezavesten pod mizo. Bil bi se lahko zelo poškodoval, da nismo v takih slučajih posebno pazili nanj. Oče, ki je Stanislava zelo ljubil, je obrnil govorico spretno na kaj drugega ali pa je povabljene naravnost prosil, da naj ne govore več o tem. Včasih je celo smehljaje pristavil: „Ako bi še naprej o tej stvari govorili, bi se moj Stanislav

v nebo dvignil in potem z veliko močjo na tla padel.“

Tako je naš svetnik že v detinski dobi cenil sv. čistost. Ljubil je to čednost nad vse, zato je tudi ostal čist in nedolžen vse svoje življenje in je nesel lilijo lepo in nedotaknjeno pred večnega Sodnika. Mladina, čuj tudi ti nad tem neprecenljivim zakladom — varuj svojo nedolžnost! Žrtvuj rajši vse, da le lilija ostane bela. Priporočaj se vsak dan sv. Stanislavu, da ti izprosi potrebnih milosti, da ohraniš nedolžnost.

Stanislav na Dunaju.

Ko je dopolnil Stanislav svoje 14. leto, ga je poslal oče z njegovim bratom Pavlom na Dunaj v jezuitski kolegij, da bi tam nadaljevala svoje študije. V spremstvu svojega učitelja in treh služabnikov sta prišla 24. julija 1564. l. na Dunaj. Stanislav je bil ves srečen, da bo živel pod vodstvom tako svetih učiteljev in z novo vnemo je jel stopati po poti popolnosti. S svojo skromnostjo in z ljubeznjivim obnašanjem si je prisvojil srca vseh součencev. Vsi so ga spoštovali in ga častili kot svetnika.

Ni še preteklo leto dni, odkar je bival Stanislav v kolegiju oo. jezuitov in že se je moral izseliti iz toli mu priljubljene hiše. Cesar Maksimilijan II. je zahteval poslopje, ki ga je podaril njegov oče

cesar Ferdinand Jezusovi družbi, zopet nazaj. S težkim srcem je zapustil Stanislav kolegij in to tembolj, ker se je moral po želji svojega brata naseliti v hiši bogatega protestanta. Ponižno je prosil svojega brata, da si izbere za stanovanje kako drugo hišo, pa vse prošnje so bile zastonj. Pavel je obstal pri svojem sklepu, Stanislav pa se je sedaj še tesneje oklenil svojega Boga. Z ljudmi je občeval le malo, temraje pa se je pogovarjal z Jezusom v zakramentu ljubezni. Kakor hitro mu je bilo mogoče, se je podal v cerkev in je tam cele ure klečal in molil. Pred tabernakeljem je bil kakor angel, ki ga nobena zemska stvar ne moti. Njegovo oko je zrlo nepremično na oltar, duša njegova pa je plavala v morju božje ljubezni. Večkrat je bil v molitvi zamaknjen. Ako so ga služabniki radi tega občudovali, jim je navadno rekel ljubko se smehljaje: „To je brez vsega pomena.“ Vsako nedeljo in vsak praznik je pristopil h Gospodovi mizi in vsak dan je bil pri treh sv. mašah. Pred šolo in po šoli je šel v cerkev in je prosil božjega blagoslova. Zato se je pa tudi tako dobro učil, da je prekosil vse součence.

Stanislav pa ni molil samo podnevi, tudi pozno v noč je še klečal v svoji spalnici, v gorečo molitev zatopljen. Po kratkem počitku je vstal, znova molil in se bičal do krvi.

Pri vsem tem pa Stanislav ni bil čmeren, žalosten in resen, marveč vedno vesel in prijazen. Njegov obraz je razodeval nekaj svetniško lepega. Belo polt je krila lahna rdečica, krog lepo črtanih ustnic mu je igral ljubki smehljaj, oko mu je bilo živo, blesteče — pravi izraz njegove nedolžne duše. Tako lep tempelj je postavil Stvarnik vesoljstva, da je vanj zaprl lilijsko čisto dušo našega Stanislava.

Tako je živel Stanislav na Dunaju. Bil je vzor vseh čednosti in dasi šele 16 let star, je dosegel že visoko popolnost. Res, čudno! Mladenič, ki ga je nebo obdarilo z vsemi dušnimi in telesnimi darovi, mladenič v cvetu življenja stoji tako sam med zlobnim svetom in ostane čist — duh sveta se ga ne dotakne. Prav ima sv. Ambrozij, ki pravi: „Večje čudo je, ako je mladenič med sprijenim svetom čednosten, kakor pa da so ostali trije mladeniči v ognjeni peči nepoškodovani.“ Visoko stopinjo popolnosti je dosegel naš svetnik, toda še lepše je zasvitala njegova čednost takrat, ko ga je Bog poskušal v ognju trpljenja.

II. Lilija med trnjem.

Stanislav pretrpi hudo preganjanje.

Lepo se razcvita lilija, ako dobiva dovolj hrane iz zemlje in toplih žarkov izpod neba. To je potrebno za njeno življenje, a obstanek ji s tem

še ni zagotovljen. Vitke in visoke rasti se vpenja lilija nad druge cvetice in ob njenem belem, velikem cvetu se ustavi vsako oko. Kaj, če bi se stegnila predrzna roka in bi oskrunila čisti cvet? To ve vrtnar, tega se boji, zato zavaruje lilijo, obda jo s trnjevim plotom. Trnje naj bo straža deviškemu cvetu.

Tudi Bog se je bal za svojo lilijo, za deviškega Stanislava, zato je obdal njegovo čisto dušo s trnjem trpljenja. Pavel in Stanislav sta bila v tuji hiši, kjer sta stanovala, povsem prosta. Stanislav je porabil to prostost zato, da je tembolj skrbel za svojo dušo, vse drugače pa je ravnal Pavel, ki je bil dve leti stareji od brata. Sklicai je svoje prijatelje, se ž njimi gostil, zabaval, hodil v gledišče in je sploh prav udobno živel. Tudi Stanislavu je večkrat prigovarjal, naj živi kakor on, pa sveti mladenič mu je vselej prijazno-resno odgovoril: „Tega ne morem, ljubi brat, vstvarjen sem za kaj višjega.“ Take in enake besede Pavlu niso nič kaj ugajale, bile so tiha obtožba njegovega nerednega življenja. Nekaj časa se je še dobrikal Stanislavu, pa ker vse ni nič izdalo, je začel grdo ž njim ravnati. Pretepal je nedolžnega mladeniča, vrgel ga na tla in ga neusmiljeno suval z nogami. Prav tako kakor Pavel, so ravnali vsi njegovi prijatelji z ubogim Stanislavom. Koliko zasmehovanja, preziranja in pikrih besedi je pre-

stal v dveh dolgih letih, to ve le Bog, ki je pustil, da se je njegovemu zvestemu služabniku tolika krivica godila. In kako se je obnašal Stanislav v tej bridki preizkušnji? Nedvomno je njegovo nežno srce zelo, zelo občutilo to nevredno početje. Lahko bi se bil pritožil pri svojem očetu, lahko bi prosil pomoči — pa vsega tega ni storil. S potrpljenjem, ki je svetnikom lastno, je prenašal vso krivico. Nikomur ni pripovedoval o tem, nikdar ni tožil o svojem trpljenju, le Jezusu v tabernakelju je razodel svojo bol. In Jezus je nedolžnega mladeniča krepčal, napolnil je njegovo srce s toliko sladkostjo, da se je veselil, če je smel za Boga kaj trpeti. Svojemu bratu ni kazal nikdar najmanjše nevolje, bil je ž njim ljub in prijazen, snažil mu je obleko in čevlje, storil mu je vse, da bi si le pridobil njegovo srce.

Tako je ostala lilija med trnjem nepoškodovana. Dobro je, da je pot našega življenja včasih s trnjem posuta, dobro je, da nas čaka križ in trpljenje vedno in povsod. Mirno se igra otrok na zeleni trati, zatopljen je v svoje igrače in se ne zmeni za ljubečo mater. Ko pa zasluti nevarnost, se takoj spomni svoje matere in jo kliče na pomoč. Dokler nam sije solnce sreče, smo zatopljeni v ničevi svet, v prazne igrače, in pozabimo na Boga. Ko pa nas začne trnje zbadati, se zopet oklenemo z vso dušo onega, ki nam edini more pomagati.

Stanislav ni bil zadovoljen samo s trnjem, ki so ga drugi sipali na pot njegovega življenja, tudi sam je na vse mogoče načine trpinčil svoje telo. V zlati mladostni dobi, ko je človek tako potreben krepilnega spanja, je bdel naš svetnik po cele ure v noč in se pogovarjal s svojim Bogom. Kako je Bogu to samozatajevanje dopadlo, je pokazal nekdanj na čudovit način.

Tiha noč je legla na zemljo. Vsi so se podali k počitku, le Stanislav je še molil v svoji sobici. Kar vstopi eden njegovih součencev v sobo in ga opozori, naj se že vendar spravi v posteljo. Takoj je Stanislav ubogal, a pozabil je ugasniti svečo, ki je gorela poleg postelje. Svetnik je zaspal. Medtem pa je dogorela sveča, vnela se je miza in postelja in Stanislav je bil ves ognju. Od prevelikega blišča se njegov součenec zbudi in ves prestrašen pokliče Stanislava. Ta poskoči s postelje, pa glej čudo! Vse je zgorelo — posteljna oprava, celo blazina pod glavo, le Stanislav je ostal čisto nepoškodovan — niti las na glavi mu ni zgorel. Očividno je čul Gospod nebes in zemlje nad svojim služabnikom.

Stanislav nevarno zboli.

Sredi decembra 1566. leta Stanislav nevarno zboli. Brez strahu se je vlegel na bolniško posteljo in srčno želel, da bi se že skoro za večno zedinil

s svojim Bogom in nebeško materjo Marijo. Pa bilo je drugače namenjeno. To bolezen je Bog svojemu služabniku poslal le zato, da mu je še bolj pokazal, kako zelo ga ljubi.

Nekega dne je zagledal Stanislav ob svoji postelji velikega črnega psa, ki se je jezno k njemu vzpenjal, kakor bi ga hotel pogoltniti. Takoj je spoznal hudobnega duha, naredil znamenje sv. križa in pes je zginil. Solznih oči se je Stanislav zahvalil Bogu za preveliko milost, da ga je rešil najhujšega sovražnika.

Zdravstveno stanje se je bolniku dan za dnevom slabšalo. Stanislav je čutil, da se kmalu preseli v boljšo domovino in to ga je neizrečeno veselilo. Le še Jezusa bi bil rad prejel — toda kako? Posestnik hiše je protestant in kot tak ne bo privolil, da pride katoliški duhovnik k bolniku. Vse to je premišljeval Stanislav s krvavečim srcem in naposled se je ojunčil ter prosil brata, da posreduje pri gospodarju. Pavel pa ga je potolažil, da sedaj še ni treba, ker še ni toliko nevarnosti. S težkim srcem se je vdal Stanislav svoji žalostni usodi.

Ker so se mu na zemlji zaprla vsa srca je jel drugje trkati. Obrnil se je v goreči molitvi k sveti Barbari in jo iskreno prosil milosti, da bi prejel sv. popotnico. Tukaj pa ni prosil zastonj.

Bilo je nekaj čez polnoč. Bolnik je ležal mirno in njegov učitelj Bilinski je čul ob njegovi

postelji. Kar naekrat se bolnik dvigne, oko mu veselja zažari in vesel vzklikne: „Molite, molite presv. Rešnje Telo, ki so mi ga prinesli angeli v spremstvu sv. Barbare!“ Nato poklekne in se udari trikrat na prsi, rekoč: „Gospod, nisem vreden“ i. t. d., položi jezik na spodnjo ustnico in prejme iz angelskih rok najsvetejše Telo. Še dolgo je ostal kakor zamaknjen in je hvalil Boga za nepopisno srečo.

Pa nedolžnega mladeniča je čakalo še večje veselje. Neko noč ni mogel zatisniti očesa, zato je jel moliti. Hipno se spalnica razsvetli in pred njim stoji Marija z Jezuščkom v naročju. Ljubeznivo se mu približa in položi nebeško Dete na posteljo poleg njega tako, da ga je mogel objeti in na srce pritisniti. O, presrečni Stanislav, kako je vzdrhtelo tvoje deviško srce, ko si zrl v oko božjega Deteta, ko so tvoje ustnice pritisnile gorak poljub na najsvetejšo čelo, ko je tvoja duša poslušala utripe božjega srca. Kdo popiše tvojo srečo? — Čez nekaj časa je vzela Marija svoje Dete nazaj, ljubko se je ozrla na svojega zvestega služabnika, mu rekla, naj vstopi v Jezusovo družbo in potem je izginila. Z božjim Detetom je prejel Stanislav tudi popolno zdravje, tako, da je šel že čez dva dni v cerkev.

Kajne, dragi čitatelj, tudi ti bi rad, da bi ti Marija prinesla Jezuščka in ga položila v tvoje

roke. Osebnost se ti najbrže še ni prikazala, pa kot najboljša mati te spremlja povsod, njeno oko ti sledi, kamor greš. Tistega Jezuščka, ki ga je prejel Stanislav iz Marijinih rok, sprejmeš ti iz rok božjega služabnika pri angelski mizi. Ko ti Jezuščka duhovno poljubljaš in pritiskaš na srce, te gleda Marija tako ljubeznivo, kakor je gledala sv. Stanislava takrat, ko je objemal božje dete. O, porabi trenutke po sv. obhajilu prav vestno, saj so najlepši tvojega življenja.

III. Božji vrtnar presadi lilijo na boljše tla.

Stanislav na potu v Avgsburg in Rim.

Že pol leta pred svojo boleznijo je Stanislav začul neki notranji glas, ki mu je veleval, da naj vstopi v Jezusovo družbo. Tih in boječ je zaprl gorečo željo v svoje srce in je ni razodel nikomur. Sedaj pa, ko ga je še Marija opozorila, je takoj prosil pri oo. jezuitih na Dunaju, da bi ga sprejeli v družbo. Vsi očetje so Stanislava dobro poznali in ga čislali kot svetnika, vendar se niso upali sprejeti nadebudnega mladeniča, ker so se bali njegovega očeta. Potrtega srca se je Stanislav vdal v voljo božjo in je sklenil, da bode prosil še drugje.

Čez nekaj dni je prišel na Dunaj pobožen in učen jezuit, P. Franc Antoni. Tega je vprašal

Stanislav v važni zadevi za svèt. Pobožni pater mu je rekel, da naj ostane pri svojem sklepu in naj gre v Avgsburg na Nemško, ali če potrebno do generala Jezusove družbe v Rim. Dal mu je tudi priporočilno pismo na pot.

Stanislav je čakal le še ugodnega trenutka, da natiho odide. Kmalu se mu je ponudila prilika. Njegov brat Pavel je bil nekega dne zelo osoren ž njim, jel ga je po stari navadi suvati in pretepati. Stanislav, vedno tako krotak in potrpežljiv, se je navidezno ozlovoljil in rekel: „Že prav, če ne prenehaš s svojim grdim ravnanjem, sem prisiljen oditi — ti pa bodi odgovoren mojemu očetu.“ Pavel, zaradi tega zelo užaljen, mu reče: „Le pojdi, kamor hočeš, da te le več ne vidim.“

To je bila Stanislavu ugodna prilika. Drugo jutro zarana se poda v cerkev in se v goreči ljubezni združi z Jezusom v sv. obhajilu. Potem se odpravi v revni obleki, z rožnim vencem in s palico v roki na pot v Avgsburg. Prehodil je že dolgo pot, kar pridrdra za njim kočija z bratom Pavlom in njegovimi strežniki. Vsi so videli Stanislava, pa Bog je tako storil, da ga niso spoznali. Odpeljali so se naprej. Naenkrat jih vznemiri misel, kaj če bi bil oni popotnik v revni obleki vendar le Stanislav. Sklenili so, da se odpravijo nazaj, pa glej čudo! Konji, ki so prej tako hitro

dirjali naprej, so obstali kakor okameneli in vse priganjanje je bilo zastonj. Vsi navzoči so spoznali da je tukaj vmes posegla roka božja in so sklenili, da se vrnejo domov. Brzih nog so zdirjali konji proti Dunaju. Stanislav pa je po neki stranski poti odšel svojim preganjalcem.

Pred odhodom je pustil Stanislav v sobi pismo, v katerem poroča svojemu očetu o vzroku svojega bega. Pavel je to pismo takoj očetu poslal. Ko je oče zvedel, da hoče njegov ljubljeneec vstopiti v Jezusovo družbo, je takoj sklenil, da se bode maščeval nad redovniki, ki bodo sprejeli njegovega sina.

Medtem pa je hitel Stanislav svojemu cilju nasproti. Vso pot se je pogovarjal z Bogom in častil nebeško Kraljico. V Avgsburg prišedši je zvedel, da je predstojnik Jezusove družbe blaženi Peter Kanizij odpotoval v mesto Dillingen. Takoj se je podal tje. Blizu Avgsburga je stopil v neko cerkev, da bi sprejel sv. obhajilo. Pa, kako se je užalostil, ko je opazil, da ni v katoliški cerkvi ampak v protestantski molivnici. Potok solz se, mu je vлил po licih in s potrtem srcem je potožil Bogu svojo nesrečo. Bog pa, ki je tako ljubil nedolžnega mladeniča, mu je čudovito pomagal. Z nebes je priplula truma angelov. V molitev zatopljeni so obstopili klečečega Stanislava. Zadnji izmed angelov je prinesel najsvetejše Telo in ga

obhajal. Nato so izginili božji poslanci, Stanislav pa je ostal ljubezni prevzet še dolgo časa na istem prostoru in je hvalil Boga.

Ko je prišel Stanislav v mesto Dillingen, je poiskal blaženega Petra Kanizija in ga solznih oči prosil, naj ga sprejme v Jezusovo družbo. Peter Kanizij, izkušen in svet mož, pa se brez očetovega dovoljenja ni upal sprejeti blagega mladeniča, zato ga je poslal v Rim.

Stanislav vstopi v Jezusovo družbo.

Dné 25. oktobra 1567. leta je prišel Stanislav z dvema spremljevalcema v Rim. Takoj se je predstavil generalu Jezusove družbe, sv. Frančišku Borgiju in ga ponižno prosil za vsprejem. Ta je takoj spoznal veliko vrednost angelskega mladeniča in ga je z vsemi znamenji očetovske ljubezni sprejel za svojega sina. Ginljivo je bilo videti, ko je svetnik-starček objel svetnika-mladeniča in ga pritisnil na svoje srce. Nepopisno veselje je zavládalo v duši našega Stanislava, saj je dosegel to, kar je najsrčneje želel. Dolga hoja ga je zelo utrudila, zato se je moral najprej nekoliko odpočiti. Dné 28. oktobra je bil po kratki preizkušnji sprejet med novince. Ti so prav kmalu spoznali, kako svetega sobrata so dobili in so ga zelo ljubili in spoštovali.

Komaj je božji vrtnar presadil lilijo na boljša, posvečena tla, že je prihrul silen vihar in je žugal škodovati nežni rastlini. Nekaj dni po vstopu v red je prejel Stanislav od očeta zelo ostro pismo. „Si li pozabil“, piše oče med drugim, „iz katerega rodu si izšel? Ne veš li, da se plemenita kri pretaka po tvojih žilah in tako lahkomišeljno onečaščuješ slavno ime svojih prednikov? Zlate verižice bi te krasile, ako bi ostal zvest svoji rodovini — a sedaj — vedi — te čakajo železne spone, ki boš v njih zdihoval do konca svojega življenja. Premisli se in izstopi iz družbe, ako ne, pridem sam in te odpeljem v ječo.“

Solze so orosile oko svetega mladeniča, ko je prebral očetovo pismo. Bile so to solze žalosti in milovanja, da je oče tako zaslepljen. Na povelje svojih predstojnikov je takoj odgovoril na očetovo pismo. Pisal je: „Zakaj, ljubi oče, ste se tako vznemirili zaradi mojega vstopa v Jezusovo družbo? O, ko bi spoznali, kolika milost je to, da je najvišji Gospod nebes in zemlje sprejel Vašega sina v svojo službo, gotovo bi mu bili iz dna srca hvaležni. Vaše želje, da bi izstopil iz reda, nikakor ne morem spolniti, ker sem se z obljubami zavezal, da ostanem zvest svojemu Jezusu. Pripravljen sem vse pretrpeti, da, celo svoje življenje rajši žrtvujem, kakor pa da bi postal nezvest njemu, ki je kralj vseh kraljev.“

To pismo — polno spoštovanja in otroške vdanosti — pa tudi polno trdne značajnosti, je nedvomno napravilo mogočen vtis na potrto očetovo srce. Dasi se tudi sedaj še nikakor ni mogel sprijazniti z mislijo, da izgubi toli ljubljenega sina, se je vendar jel pomalem vdajati v voljo božjo — kar mu je gotovo njegov sin — svetnik izprosil.

IV. Lilija v polnem cvetu.

Čednosti svetega mladeniča.

Stanislav je bil sedaj na pravem mestu v svojem življenju. Tukaj v bližini Jezusovi, med sobrati, ki so vsi hrepeneli po visokem cilju popolnosti, so zablestele tudi njegove čednosti v najlepšem svitu.

Koj, ko je dobil sveto pravilo, je vravnal svoje življenje tako natančno po njem, da je bil vsem drugim v najlepši zgled. V ponižnosti se je pred vsemi drugimi odlikoval. Najraje je opravljal nizka, poniževalna dela — tako je rad in z veseljem pomagal v kuhinji, pometal po hodnikih, stregel pri obedu itd. Nekega dne je bil ravno v kuhinji, ko je dobil poročilo, da ga čaka v govorilnici kardinal Commendone. Prav tak, kakršen je bil, v slabi, ponošeni obleki, je hitel Stanislav h kardinalu. K sreči ga je dobil na potu predstojnik in mu je zapovedal, naj se dostojneje obleče.

Stanislav je takoj ubogal, a bilo mu je vendar težko, da se ni smel pred kardinalom ponižati.

Stanislav je bil iz srca ponižen. Ponižnost pa je le takrat prava, ako je prestala preskušnjo v šoli svete pokorščine. Tudi v tej je Stanislav dosegel najvišje. Pokoren je bil vsem svojim predstojnikom v vsakem slučaju, bodisi da mu je bilo zapovedano lahko izvršiti, ali da ga je stalo mnogo premagovanja. Nikdar ni vprašal, kdo je zapovedal to ali ono, dovolj mu je bilo — da je le zapovedano in hitro je ubogal. P. Klavdij Aquaviva, pozneje general Jezusove družbe, je kaj rad pripovedoval o pokorščini svetega Stanislava. „Bila sva“ — tako je pravil, „nekega dne s Stanislavom v kuhinji. Kuhar nama je ukazal, da preneseva skladvenico drv z enega kraja na drug kraj. Določil nama je natanko, koliko polen smeva vsakikrat vzeti. Jaz sem bil zelo „močan, zato sem si naložil nekaj več kakor je bilo dovoljeno. Stanislav pa se je natančno držal kuharjevega določila. Ko je opazil mojo nepravo gorečnost, mi je prijazno rekel: „Če hočeva biti pokorna, morava vzeti le toliko polen, kolikor nama je dovoljeno.“ Osramočen sem odložil nekaj bremena in sem odslej svojega sobrata še bolj čislal.“

„O, kako lep je čist rod v svetlobi — njegov spomin je večni, od Boga in ljudi je pripoznan in čislán.“ (Modr. 4, 1.) Dasi se je Stanislav od-

likoval v vseh čednostih, vendar ni nobena tako lepo odsvitala z njegovega obličja, kakor sv. čistost. Kdor ga je videl, je pripoznal, da je na njegovem obrazu, v vseh njegovih potezih začrtano nekaj skrivnostno svetega, nekaj lilijsko čistega. Bil je res angel v človeški podobi. „Ko sem bil 18 let star“, pripoveduje neki sonovinec, „si nisem mogel Stanislava dovolj nagledati. Nikdar še nisem videl tolike lepote združene s tako izvanredno ponižnostjo. Kadar sem ga gledal, se mi je zdelo, da stojim pred čisto, sveto dušo, ki v nji sv. Duh prebiva in ki na nji počiva ljubeznivo oko nebeške Matere.“

Zaradi te lepe čednosti je bil Stanislav ljubljenec vseh sobratov. Pa tudi Stanislav je vse brate oklepal v bratski ljubezni. Bil je prijazen, postrežljiv in vedno pripravljen druge tolažiti in razveseljevati.

Molitvi je bil Stanislav že za detinskih let z vso dušo vdan. Pri vseh svojih opravilih se je pogovarjal z Bogom. Le ponoči, ko je spal, je njegov duh bival na zemlji, drugače pa je bil vedno pri svojem Stvarniku. Navadno je imel lahko povešene oči, le semintja mu je vznitel pogled v nebo in iz srca se mu je izvil globok vzdih.

Stanislav je molil tako zbrano, da ga ni nobena stvar motila. Sam je dostal nekdanj, da v

svojih molitvah ni nikdar razmišljen. Med molitvijo je bil večkrat zamaknjen. Z dušo se je dvignilo tudi telo nad zemljo in je plavalo delj časa v zraku kakor stvar, ki nima nikakršne teže. V zamaknjenju se je njegovo obličje svetilo v nepopisni lepoti in iz oči se mu je vлил potok solz. Boga je Stanislav tako ljubil, da se je ogenj božje ljubezni polastil celo njegovega telesa. Kadar je delj časa molil, mu je zažarelo obličje in na prsih je občutil toliko vročino, da je ni mogel več prenašati. Nekdaj ga je srečal predstojnik ob nenavadnem času na vrtu in ga je vprašal, kaj tukaj dela. Stanislav odgovori z otroško priprostostjo: „Ko sem končal svojo molitev, sem začutil v prsih žareč ogenj, in zato sem šel na prosto, da se ohladim.“ Večkrat so polagali na njegove prsi mokre obkladke, ker sveži zrak sam ni zmanjšal velike vročine. Vsi ti izvanredni darovi so bili dokaz, kako tesna je vez ljubezni med Bogom in lilijsko dušo sv. Stanislava.

Za Bogom pa je Stanislav najbolj ljubil Marijo. Že kot otrok jo je goreče častil. Ko se mu je pa v bolezni prikazala in mu dala Jezuščka objeti, jo je vzljubilo njegovo srce še bolj. Najraje je govoril o nji, najraje se je skušal z drugimi novinci v tem, kdo bo Marijo lepše naslovil. Tudi več pesmic je zložil v proslavo svoje nebeške Matere. Pri vsakem delu se je obrnil h kaki

Marijini podobi in je daroval svoje delo Bogu po rokah prečiste Device.

P. Emanuel Sà, znamenit bogoslovec Jezusove družbe, je šel na praznik Marije Snežnice v cerkev „Maria Maggiore“. Njegov spremljevalec je bil Stanislav. Med potjo sta se razgovarjala o Mariji. Med drugim vpraša pater Stanislava, če res Marijo srčno ljubi. Stanislav, nekoliko v zadregi, se ojunači in prijazno reče: „Če jo ljubim? Saj je moja mati.“ Te besede je izgovoril s tako ljubkim in zaedno slovesnim glasom, da je bil pater ves prevzet in je mislil, da je začul glas angela in ne umrjivega človeka. P. Emanuel Sà je povedal ta dogodek sv. Frančišku Borgiju in oba sta hvalila Boga, da jima je dal tako svetega sobrata. Kadar je molil Stanislav k Materi božji, mu je obličje žarelo veselja, vsaka besedica, ki jo je izgovoril, je vlila novo sladkost v njegovo čisto dušo. Odkar je Stanislav zrl nebeško lepo obličje Marijino, je hrepenel le po nji in vedno je prosil, da bi jo že skoro gledal v rajski slavi.

V. Lilija v božjem vrtu.

Stanislav umrje. Njegova slava po smrti.

Tako se je razcvitala bela lilija na posvečenih tleh, v Jezusovi družbi. Lepa je bila, tako lepa, da jo je občudovalo človeško oko. Pa tudi Bog je z veseljem gledal nanjo, in je sklenil v svoji

modrosti, da jo presadi v božji vrt, da jo postavi na praznik Marijinega vnebozetja pred prestol nebeške Kraljice.

Koncem meseca julija 1568. leta je prišel blaženi Peter Kanizij v Rim. Ob tej priliki je imel lep govor zbranim novincem v Rimskem kolegiju. Med drugim je posebno poudarjal, kako važno je, da človek vsak mesec tako začne, kot da je zadnji njegovega življenja. Po kosilu so si novinci pripovedovali, kar so si zapomnili iz lepega govora. Tudi Stanislav povzame besedo in pravi: „Besede svetega patra so bile prav zame; jaz bom še ta mesec umrl.“ Nihče ni vrjel tem besedam, saj je bil Stanislav takrat še čil in čvrst, v polnem cvetu življenja. In vendar je Stanislav čez štiri dni še enkrat isto zatrdil. Ko je namreč spremljal P. Emanuel Sà v cerkev „Maria Maggiore“, ga je ta vprašal, kakšnih misli je gledé vnebovzetja preblažene Device. „Jaz menim,“ odgovori Stanislav, „da Bog ta dan nebeško Kraljico na poseben način proslavlja. Gotovo se ji vsi angeli in svetniki, kot svoji zapovednici, poklonijo. Letos bom pa tudi jaz v družbi svetnikov gledal to slavlje.“

P. Sà je mislil, da Stanislav le zato tako govori, ker se hoče duhovno zediniti z blaženimi nebeškimi prebivalci in Marijo proslaviti. Pa kako se je začudil, ko je kmalu videl, da je mladenič

govoril v preroškem duhu, in da se bo njegova duša res preselila k Mariji.

Od tistega dne je Stanislav le še zato živel, da se je pripravljaj na odhod v večnost. V Jezusovi družbi je lepa navada, da potegujejo prvi dan vsacega meseca listke, na katerih so zapisani svetniki, ki jih praznuje Cerkev dotični mesec. Dne 1. avgusta je dobil Stanislav sv. Lavrencija za svojega posebnega priprošnjika. Na njegov praznik je šel k sv. obhajilu. K angelski mizi je nesel s seboj na prsih pismo na nebeško Kraljico. Z ginljivimi besedami popisuje v pismu, kako srčno hrepeni, da bi jo na praznik njenega vnebovzetja že gledal v nebesih. Po končani službi božji je šel Stanislav v kuhinjo in je opravljal vse dopoldne najnižja dela. Zvečer pa je zaslutil, da je Marija uslišala njegovo prošnjo. Jele so ga obhajati slabosti in se je moral uleči. Dasi je bila bolezen neznatna, vendar so bolnika prenesli v bolj pripravno sobo. Ko je prišel Stanislav v odločeno mu sobo, je prekrižal posteljo in rekel: „To je moja zadnja bolezen, iz te postelje ne vstanem.“ Ker je videl, da so sobratje zaradi teh besed žalostni, je še pristavil: „Če je božja volja.“

Do 14. avgusta se bolnikovo stanje ni veliko poslabšalo, vendar je še vedno trdil, da bode prihodnjo noč umrl. Zaraditega mu je rekel eden sobratov: „Večji čudež bi bil, ako umrjete za-

radi te neznatne bolezni, kakor pa če popolnoma ozdravite.“

Pa kmalu se je pokazalo, da se že bliža smrtni angel. Vidno so jele bolnika zapuščati moči. Pozno v noč se je še spovedal, prosil vse navzoče odpuščanja in je z ganljivo pobožnostjo prejel sv. popotnico. Vsem duhovnikovim molitvam je glasno odgovarjal in mu sledil z nežno pozornostjo. Po končanem opravilu se je s sobrati tako ljubko pogovarjal, kakor se z materjo pogovarja otrok, ki je v njenem naročju. Dali so mu rožni venec v roko in držal ga je trdno prav do zadnjega trenutka. Kmalu nato je vstopil v sobo neki pater iz družega jezuitskega kolegija in je vprašal Stanislava, kaj hoče z rožnim vencem v roki. Ta se nasmehlja in reče: „Ta rožni venec je od moje nebeške Matere.“ „Bodite veseli, Stanislav,“ nadaljuje pater, „kmalu boste pri nji, ki jo tako vroče ljubite, kmalu jo boste gledali in ji poljubili roko.“ Ob teh besedah je zaplalo novo življenje po vseh udih trpečega bolnika, obraz se mu je zasvetil v nepopisni lepoti, in oko je zrlo nepremično navzgor, kakor da pričakuje nekoga. Prosil je za sveto razpelo, poljubil z veliko pobožnostjo presvete rane Jezusove in je naslonil svojo glavo ob trnjevo krono. Na vprašanje, je li popolno miren, je odgovoril: „Prav nič se ne bojim, saj zaupam v božje usmiljenje in sem po-

polno vdan v božjo voljo.“ Zatem je večkrat ponavljal: „Pripravljeno je moje srce, o Gospod, pripravljeno je moje srce.“

Proti jutru je bolnik ginljivo prosil, naj ga polože na zemljo, da bo umrl kot spokornik. Na opetovano prošnjo so ga položili poleg postelje in so pokleknili poleg njega. Stanislav je tiho molil. Kar naenkrat se mu obraz zasveti, veselja žareče oko pa mu uhaja zdaj sem, zdaj tja, kakor bi pozdravljalo ravnokar došla drugim nevidna bitja. Na prošnjo nekega patra je Stanislav povedal, da se mu je prikazala preblažena Mati Marija, obdana od sv. devic. Prišla je ponj, da ga odpelje v nebo.

Ravnokar je pozlatila jutranja zarja vrhove visokih gora. Malo pomalem so uhajali slabotni žarki po tihem vsemiru in se ljubko poigravali na veličastnih kupolah večnega mesta. Krasno jutro je vstajalo.

V nedolžni duši našega Stanislava pa se je svitala lepša zarja, zarja večnega življenja. Na bledem licu je plavalo nekaj svetniško lepega, ustnice je obkrožal lahek nasmeh in v vseh potezah je bila načrtana rajska sreča, koje dom ni ta solzna dolina, ampak sveto nebo. Stanislav je bival s svojim duhom že bolj v nebesih kakor na zemlji. Rožni venec v eni roki in gorečo svečo v drugi, je željno čakal trenutka, ko se vzpne

njegova duša k nebeški Materi. Ni mu bilo dolgo čakati. Ob 3¹/₄ uri je tiho, neslišno priplul smrtni angel, utrgal belo lilijo in jo ponesel pred prestol nebeške kraljice. Stanislav je bil takrat nekaj čez 18 let star.

Vest, da se je preselil Stanislav v boljše življenje, je napolnila vse njegove sobrate z veliko žalostjo. Vsi so hiteli v sobo, kjer je počival predragi umrli. Pa solze žalosti so se spremenile v solzo veselja, ko so ga zagledali prav takega, kakršen je bil v življenju. Prav isti veseli obraz, prav isti ljubki smehljaj krog usten, in vrh tega je bilo v vseh njegovih potezah začrtano nekaj tako skrivnostnega, ki je govorilo o tihi sreči svetniške duše. Niso molili za umrlega brata, ampak priporočali so se njegovi priprošnji, saj so vedeli, da že gleda svojo nebeško Mater v rajju. V tej misli jih je še bolj potrdil sledeči dogodek:

P. Hieronim Otelli, ki je bival v Rimu, a ne v isti hiši kakor Stanislav, je zvedel na predvečer Marijinega praznika o nevarni bolezni našega svetnika. Sklenil je, da ga prihodnji dan obišče. Ko se je zjutraj zarana prebudil, se mu je zazdelo, kakor da je na poti k bolnemu Stanislavu. Kar mu pride naproti neki redovnik, ki ga vpraša, kam tako hitro. „Nevarno bolnega Stanislava grem obiskat,“ odgovori pater. „Potem se zastonj trudite,“ nadaljuje redovnik, „Stanislava ni več tukaj,

šel je v nebesa, kjer gleda svojega Boga iz obličja v obličje.“ Po teh besedah je prikazen izginila. P. Hieronim je nato koj vstal in šel v hišo novicev. Kako se je začudil, ko je zvedel, da je Stanislav prav v tistem trenutku umrl, ko se je on v prikazni razgovarjal z neznanim redovnikom. Solze veselja so orosile njegovo oko, ko je stal pred toli ljubljenim sobratom. Z izrazom ljubezni in spoštovanja se mu je približal in mu poljubil roke in noge.

Ko je ljudstvo zvedelo o smrti sv. novinca, je privrelo kar trumoma v jezuitski kolegij. Vse, visoko in nizko je hotelo videti svetega mladeniča. Dolgo so gledali v smehljajoči se obraz in so se priporočali svetnikovi priprošnji. Ob določenem času so položili sobratje ljubljenega Stanislava v posebno krsto in so ga prenesli v lepem sprevodu v cerkev sv. Andreja. Ob desni strani velikega oltarja so ga položili k večnemu počitku. Čez dve leti so odprli krsto in so našli truplo popolnoma lepo, neizpremenjeno. Toda Bog deli svoje darove kakor in kjer hoče. Enega svetnika povelečuje na ta način, drugega zopet drugače. Božja volja je bila, da je truplo nedolžnega mladeniča razpadlo v prah, le kosti so ostale in iz njih je puhtel nenaravno prijeten vonj. Neštevilni pa so čudeži, ki so se vršili po priprošnji sv. Stanislava. Mnogi bolniki, ki so se zatekali k temu svetniku, so

ozdraveli nevarnih bolezni in še celo mrtvi so na njegovo priprošnjo zopet oživel. Stanislav se je skazal tudi vrlega rodoljuba. Svoji domovini je v najhujši sili, v boju zoper Turke, Kozake in Tatare očitvidno pomagal.

To se je pokazalo zlasti v bitki 24. avgusta 1675, ko se je imela odločiti usoda poljskega kraljestva — ali ostane krščansko, ali pride pod turško oblast. Turški poveljnik Ibrahim je prišel s silno vojsko do osrčja Poljske, do Levova (Lemberga). Tukaj je imel Janez Sobieski zbrano svojo malo ali hrabro četo Poljakov. Vse je strahoma pričakovalo izida te bitke. Omenjeni dan se je drznil Sobieski začeti boj proti osemkrat obilnejšemu sovražniku. Medtem so žene, na čelu jim kraljica sama, klečale pred podobo sv. Stanislava in s solzami klicale Boga v pomoč. „Jezus!“ je bil bojni klic Poljakom, „Allah!“ — Turkom. — „Moramo zmagati,“ je klical Sobieski. „Le čez moje truplo more Turčin v Levov. Grozna noč je nastala. Odločilen trenotek je prišel. Poljake je unemal kralj do nadnaravnega navdušenja — tu jim pride na pomoč strašna nevihta in je začela padati toča. Turke je prevzel nepopisen strah. Poljaki so predrli njihove vrste. Nad 15.000 Ozmanov je umrlo na bojišču ali ob begu. Vsa Evropa je govorila o čudežu, ki je po njem zmagal Sobieski pri Levovu.

Tudi tistih, ki so ga nekdanj neusmiljeno preganjali, Stanislav v nebesih ni pozabil, ampak se je nad njimi maščeval tako, kakor se svetniki maščujejo. Vsem je izprosil milost popolnega spreobrnjenja in svetega življenja. Ta milost se je v najlepšem svitu pokazala na njegovem bratu Pavlu. Kakor znano, se je ta silno hudoval, ko je zvedel, da je njegov brat vstopil v Jezusovo družbo in je sklenil, da se sam odpravi v Rim in odvede brata nazaj na Poljsko. Prišel je res v Rim, toda Stanislav je takrat že mesec dni počival v grobu. V globoko žalost zatopljen je šel Pavel v cerkev sv. Andreja — h grobu ljubljenega brata. Tu je zasijal žarek božje milosti v njegovo srce. Spoznal je, kako krivično je s svojim bratom ravnal, prosil ga je odpuščanja in je živel odslej povsem zgledno. Umrl je v sluhu svetosti 13. novembra leta 1607.

S ponosom je zrla Poljska na svojega ljubega Stanislava in je težko čakala dovoljenja, da ga postavi na svoje oltarje. To željo ji je izpolnil papež Klemen X., ko ga je 16. avgusta 1670 proglasil za blaženega in deželnega patrona Poljske in Litvanske. Na Silvestrov večer pa ga je papež Benedikt XIII. svetnikom prištel in ga je dal mladini za posebnega priprošnjika.

Tako je dobil Stanislav najlepšo krono, ki jo more kaka stvar dobiti — krono svetnikov. Kako vesel je sedaj, da se ni zbal železne verige, s

katero mu je oče žugal, ampak da je sledil božjemu klicu in je vstopil v Jezusovo družbo. Kaj bi imela zemlja o Stanislavu, ako bi bil tudi kdaj nosil kraljevo žezlo svetnih mogotcev? Njegovo žezlo bi razpadlo v prah, svojo krono bi pustil drugim in njegovo ime bi slavila kvečjem kaka zgodovinska knjiga. In to bi bilo vse! — Sedaj pa, ker je sledil revnemu Jezusu, ga proslavlja vesoljna Cerkev, s ponosom zre nanj mladina in na veke bo blestela njegova krona v večni slavi.

Ozri se na nas, o sveti Stanislav, ozri se na našo mladino in izprosi ji, da tudi ona prav spozna ničevost vsega zemskega in le po tem hrepeni, kar je večno. Izprosi ji, da ostane čista, nedolžna kot si bil ti. Daj, da vzklije iz zemlje še mnogo, mnogo lilij, ki naj se razcvitajo pod Marijinim varstvom in v proslavo božjo in svete Cerkve.

KAZALO.

	Stran.
Uvod	3
I. Lilija vzklije.	
Rojstvo sv. Stanislava in njegova detinska leta	5
Stanislav na Dunaju	9
II. Lilija med trnjem.	
Stanislav pretrpi hudo preganjanje	11
Stanislav nevarno zboli	14
III. Božji vrtnar presadi lijijo ne boljša tla.	
Stanislav na potu v Avgsburg in Rim	17
Stanislav vstopi v Jezusovo družbo	20
IV. Lilija v polnem cvetu.	
Čednosti svetega mladeniča	22
V. Lilija v božjem vrtu.	
Stanislav umrje. Njegova slava po smrti	26

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIENICA

00000487479

V zalogi „Krščanskega Detoljuba“
so izšli pod naslovom: „**Kako ti je
ime?**“ ali vzorno življenje naših
priprošnjikov v nebesih“ do sedaj
naslednji životopisi:

	CENA:
I. Sv. Anton Padovanski	12 vin.
II. Sveti Jožef	16 „
III. Sv. Frančišek Asiški	12 „
IV. Sv. Frančišek Saleški	10 „
V. Sv. Roza Limonska	10 „
VI. Sv. Neža	10 „
VII. Sv. Marija Magdalena	10 „
VIII. Sv. Janez Evangelist	10 „
IX. Sv. Terezija	10 „
X. Sv. Katarina, d., m.	10 „
XI. Sv. Stanislav Kostka	12 „

**Kdor deset zvezkov, katerekoli, skupaj
vzame, jih dobi za 1 K.**